

2016. július 31. – Évközi 18. vasárnap

Abban az időben valaki odalépett Jézushoz a tömegből és megszólította: Mester, mondd meg testvéremnek, hogy ossza meg velem az örökséget. De ő elutasította: Ember, ki hatalmazott fel rá, hogy bírótok legyek és elosszam örökségeteket? Majd a néphez fordult: Vigyázzatok és óvakodjatok minden kapzsiságtól, mert nem a vagyonban való bővelkedéstől függ az ember élete.

Példabeszédet is mondott nekik: Egy gazdag embernek bőséges termést hozott a földje. Így okoskodott magában: Mit tegyek? Nincs hová gyűjtsem a termésemet. Tudom már, mit teszek: lebontom csüremeimet és nagyobbakat építek, oda gyűjtöm majd a termést és minden vagyonomat. Aztán majd elégedetten mondom magamnak: Ember, van annyid, hogy sok évig elég! Pihenj, egyél, igyál, s élj jól! - Ám az Isten így szól hozzá: Esztelen, még az éjjel visszakerik tőled lelkedet. Amit gyűjtöttél, kire marad? - Így jár az, aki vagyont halmoz fel magának ahelyett, hogy az Istenben gazdagodnék.

Lk 12,13-21

Kedves Testvérek!

Minden Isten színe előtt zajlik. Sokszor mintha nem szólna bele a dolgokba, de legvégül mindenkit számon kér. Az evangélium nem annyira a gazdagságról, inkább a lélekről szól, az van a középpontban, elég ironikus hangvételben. A szövegben ugyanis nem az áll: ember, hanem *lelkem*, van elég vagyonod, pihenj, egyél, igyál. Hogyan tud a lélek enni, inni?

A lelket az Istentől kaptuk, éppen ezért csak Ő tudja táplálni, nagyobbá – nagylelkűvé – tenni. Ezzel előttünk áll a voltaképpeni kérdés: Hogyan „bontsuk le” a lelkünket, hogy nagyobb legyen – mint a csűr? Ehhez megtérés szükséges. Az emberek megpróbálják megérinteni a lelküket, hogy kezdjenek vele valamit, de megtérés nélkül ez lehetetlen. A megtérésben szinte megkapjuk saját lelkünket, hogy megdolgozzuk, megmunkáljuk, nagyobbá tegyük.

A legfontosabb – a megtérés – hiányzik az evangéliumban szereplő emberből, éppen ezért ostoba módon cselekszik. Az ember csak úgy tudja birtokba venni a lelket, hogyha megosztja azt. Elsősorban Istennel. Másrészt, Jézus arra tanít minket, hogy akkor lesz tágasabb a lelkünk, a szívünk, egész bensőnk, ha képesek vagyunk azt megosztani másokkal – férjjel, feleséggel, gyermekekkel. Mindenki, aki hűségesen le tud élni egy életet, az már tudja, mit is jelent nagylelkűnek lenni – a másikat befogadva élni. Ezzel szemben micsoda szűkösség az, ha az ember csak önmagával tér nyugovóra.

Ha a lelkünket tényleg meg akarjuk nagyobbítani, akkor – ahogy a szentlecke mondja – *nekünk kell beköltözni Istenbe*. Ez persze magában hordozza azokat a veszélyeket, amelyeket távol akarunk tartani magunktól. Ugyanis Istenben nincsenek korlátok, határok. Az Atya, a Fiú és a Lélek határtalan egység. Aki beköltözik Istenbe, ugyanígy határtalanul lesz egységben azokkal, akik Istenben élnek, akiket Isten meghívott az Életre.

A Szentatya új módon – krisztusi látószögben – szeretné láttatni velünk a dolgokat. Hogyan költözhetünk be Istenbe? Ahogy a szentleckében hallottuk. Fölemeljük a tekintetünket, és az odafönt valókat keressük, ahol Krisztus ül az Atya jobbján. Igen ám, de Krisztus a minden, és ő van mindenben. Ezért tehát, ha az odafönt valókat keressük, akkor előre, és szembe kell nézni a valósággal. Nem ritkán, pedig az embernek lefelé kell tekintenie, hogy meglássa azt, aki az Atya jobbján ül. Amikor tehát az ember meg akarja nagyobbítani a lelkét – elkezd beköltözni Istenbe –, akkor egyszeriben másként kell látnia a világot. Ezért irritálóak a Szentatya gondolatai. Ő nem ragad le a félelemnél, ami miatt mi kerítéseket építünk. Emberileg ugyan érthető, hogy távol akarjuk tartani magunkat azoktól, akiktől

félünk. De van egy másik, krisztusi látásmód is. Ha az ember beköltözik Istenbe, olyan bátorság és bizalom tölti el a szívét, ami túllép az emberi kereteken.

Nem a kerítésen van a hangsúly, hanem, hogy a lelkünk legyen tágas, azaz tudjunk imádkozni azokért, akiktől félünk. A szívünkben éreznünk kell, hogy ők is Isten gyermekei. Mert hisz „Krisztus a minden, és ő van mindenben” – bennük is. Természetesen barbár dolog, ha valaki egy nyolcvannégy éves papot az oltárnál megöl, de ez még akkor sem jogosít föl minket arra, hogy ne imádkozzunk a gyilkosainkért. Ez az, amivel mindenképp szembe kell néznünk. E nélkül nem költözhetünk be Istenbe. Kívül maradunk. A szentírás szövege a napnál világosabb: „Itt már nincs görög vagy zsidó, körülmetélt vagy körülmetéletlen, barbár vagy szittya, szolga vagy szabad, Krisztus a minden, és ő van mindenben.”

A csűrbe senki nem költözik be, hogy abban éljen. De még a széfünket, a csűrünket is beköltöztethetjük Istenbe, ha megnyitjuk azok előtt, akiknek Isten adni akar belőle. Először a szívünket, a lelkünket nyissuk meg, hogy utána majd a csűrre is sor kerülhessen. Legyünk elég bátrak, hogy Jézussal együtt szemléljük a világot. Legyünk eléggé hívők ahhoz, hogy a hit által a lelkünk képes legyen krisztusi tetteket véghezvinni. Akármennyire is félünk, a szívünkben krisztusi módon gondolkodjunk.

Amen.